

Adina Rosetti

CARTEA CURAJULUI

ilustratii de
Alexia Udriște

Vic și pădurea muzicală

Puse și ultima ghindă pe raft și răsuflă ușurat. Soarele se îndrepta către asfințit, deci ziua de muncă se sfârșise. Vic se putea întoarce în scorbură lui, să se odihnească. Lucrul la Marele Depozit de Ghinde nu era foarte greu, dar devenea uneori cam plictisitor, pentru că în fiecare zi făcea exact același lucru: aranja ghindele pe rafturi. Nu se ocupa cu strânsul lor, nici cu transportul. Aceste munci erau rezervate veverițelor cu experiență. Dar Vic nu se plângea de plictiseală. În cei cinci ani de când se angajase la Marele Depozit de Ghinde, după ce terminase școala veverițelor, nu se plânsese nici măcar o dată. Dimpotrivă, era cel care-și înveselea colegii ori de câte ori putea, fie cu o glumă, fie cu un cântec. Da, Vic avea ceva ce veverițelor obișnuite le cam lipsește: talent muzical!

Își găsi drumul către scorbură repede, sărind din creangă-n creangă. Nu locuia prea departe de Marele Depozit de Ghinde, dar se grăbea. Trebuia să mai repete ultimul cântec compus, înainte să se întâlnească cu prietenii lui – câteva dintre veverițele cu care era coleg la Depozit. După program, obișnuiau să se întâlnească într-un luminiș și Vic le cânta tuturor.

Înainte să intre în scorbură, auzi un cântec nespus de frumos, care nu semăna cu nimic din ceea ce auzise până atunci. Ridică privirea și văzu o veveriță cântând. Se frecă la ochi, ba chiar se ciupi ca să se convingă că e adevărat ce vede. Era chiar o

veveriță care cânta! Intrând în vorbă cu ea, Vic auzi că în pădurea aflată de cealaltă parte a lacului există o colonie de veverițe speciale, cu talent muzical!

— Ce frumoos! exclamă Vic plin de entuziasm. Și eu știu să cânt, aș putea oare să vin să locuiesc în pădurea voastră?

— Hmmm, făcu veverița cealaltă. Viața e mai grea în pădurea noastră. Noi nu avem niciun Depozit de Ghinde, fiecare se hrănește cu propriile provizii și se descurcă singur.

— Dar cântați în fiecare zi, nu-i așa? întrebă Vic. Cred că m-aș descurca să adun ghinde și, în schimb, aș putea cânta cu voi.

— Nu prea ne place să cântăm cu străinii, răspuse veverița. Noi avem melodiile noastre... Cred că e mai bine să rămâi în pădurea ta, acolo e locul tău! spuse veverița cântătoare, apoi țopăi din creangă-n creangă până când se pierdu în întunecimea pădurii.

Vic intră în scorbură și rămase multă vreme pe gânduri.

Din ziua aceea, ideea îi încolți în minte. Să ajungă dincolo de lac, în pădurea muzicală. Să-și dedice viața cântatului! Numai că iernile acolo sunt grele... Cum o să se descurce fără siguranța unui Depozit de Ghinde? Fără prietenii de aici care aveau grijă de el, fără marea familie de veverițe care munceau împreună pentru un scop comun: strânsul ghindelor? Cum o să reușească să treacă lacul? Cum se va descurca într-un loc străin? Cine-i va asculta lui cântecele, într-o pădure plină de alte veverițe cu talent muzical care, pe deasupra, nu păreau foarte prietenoase? Se gândi multă vreme. Se gândea la asta în timp ce aranja ghinde în Depozit, în timp ce sărea pe crengi, chiar și în timp ce compunea melodii pe frunze de stejar în mica lui scorbură. Gândul nu-i mai dădea pace. Era plin de speranță, dar în același timp, simțea și cum îl cuprinde frica.

Într-o dimineață, se trezi cu sufletul răsunând de muzică atât de tare, încât părea că se aude în toată pădurea! Vic știu imediat ce are de făcut: își strânse toate frunzele cu melodii, își luă cele câteva ghinde pe care le avea ca provizii și plecă.

Primele luni în noua pădure au fost foarte grele. Vic a îndurat la început foamea și, mai apoi, frigul, pentru că venise o iarnă grea și el nu-și amenajase încă o scorbură. Celelalte veverițe îl priveau cu ochi reci, cântau doar între ele și nu aveau chef să-l asculte. Însă pe Vic asta nu îl întrista deloc. Gândul că în fiecare zi vede cerul liber de deasupra copacilor, că nu mai este nevoit să-și petreacă ziua întregă așezând ghinde pe raft, ci compunând melodii și cântând, îl umplea de bucurie. Cântecele lui deveneau din ce în ce mai vesele și mai frumoase, iar vocea, care avea un timbru special, mai dulce, atrase în curând atenția tuturor animalelor. Veneau să-l asculte din ce în ce mai multe, încântate de poveștile și cântecele lui despre locul de dincolo de lac.

Atunci când iarna cea grea trecu și primăvara se așternu din nou peste pădure, Vic își făcuse deja prieteni noi, cânta cât era ziua de lungă și era o veveriță tare fericită!

Poveste inspirată de Sonia, despre Ionuț

Mir, porumbelul salvator

— Vrei să mă ajuți să duc boabele astea în Poiana Verde? întreba Mir ori de câte ori vedea un porumbel luându-și zborul.

Dacă zbura în direcția Poiana Verde, Mir îi dădea câteva boabe și îi explica unde anume să le ducă și cui trebuie să le dea.

Totul începuse mai demult, când o parte dintre porumbeii din Poiana Verde se îmbolnăviseră de o boală ciudată, care-i făcea să fie din ce în ce mai slăbiți. Singurul leac al acestei boli erau boabele de măceș și de cătină, însă în Poiana Verde toate tufele de măceș și de cătină se uscaseră. Un scatiu care obișnuia să poarte zvonuri de colo-colo le povesti că în celelalte poieni, care nu se aflau foarte departe, era plin de tufe roditoare de măceș și de cătină. Și, cum Mir obișnuia să facă multe drumuri în Poiana Aurie, pentru că avea acolo un cuib, nu mai stătu pe gânduri și începu să transporte bobite. Însă el singur nu putea să aducă atât de multe boabe pe cât aveau nevoie toți porumbeii bolnavi. Așa că începu să ceară ajutorul tuturor.

În scurt timp, o mulțime de porumbei începură să facă drumuri între poieni, ducând în cioc boabe. La intrarea în Poiana Verde stătea un iepure care număra boabele și trimitea păsările la porumbeii care aveau nevoie de ele. Lucrurile mergeau bine și porumbeii bolnavi începeau să se însănătoșească. Mir era bucuros, deși obosit de atâta alergătură. Nu contenea să zboare de colo-colo și să verifice dacă toți porumbeii bolnavi primesc boabele de măceș și de cătină.

Însă tocmai atunci se întâmplă ceva și mai trist. Câțiva pui se îmbolnăviră. Deși toți se preocupau să primească boboșe vindecătoare și să aibă grijă de ei, puii erau tare mâhniți pentru că nu mai puteau zbura. Mir se întristă și el văzând cum stăteau abătuți și singuri în cuiburile lor, așa că îi veni ideea să facă ceva pentru a-i înveseli.

Celelalte păsări i-au tot spus că e prea greu și că oricum nu are niciun rost. Puii bolnavi nu rezistă prea mult. Însă Mir s-a încăpățânat să creadă că le poate face viața mai frumoasă. Împreună cu alți câțiva porumbei, a găsit un loc sub pălăria uriașă a unei ciuperci. Un loc cu iarbă verde, presărat cu flori mici de toate culorile. Acolo, cu ajutorul câtorva prieteni apropiați, a început să construiască, din ghinde și castane, din frunze și crenguțe, din pietricele și bețe, tot soiul de jucării pentru puii bolnavi. Le-a făcut un loc unde să uite că nu mai pot zbura și să fie veseli din nou. Puii au venit din cuiburile lor, au început să se joace și să ciripească cu glasuri vesele, unii dintre ei chiar s-au însănătoșit și au putut din nou să zboare.

Iar dacă îl căutați pe Mir, îl veți găsi alergând și zburând de colo-colo, pentru că pretutindeni e cineva care are nevoie de el.

Poveste inspirată de Silvana, despre Vlad

Culori pentru fluturași cenușii

Când Maia își desfăcea aripile, tot aerul dimprejur vibra de culoare. Poate pentru că, dintre toți fluturii din livadă, ea avea cele mai multe și mai fantastice culori. Un curcubeu strălucitor se desfășura pe aripile ei, în timp ce Maia se înălța în văzduhul limpede de vară.

Într-o zi, Maia zări pe petalele unei margarete un fluturaș tare ciudat. Culorile de pe aripi îi păliseră, înghițite de un cenușiu aproape transparent. Privirile sale erau tare triste, fără speranță.

— Ce e cu tine? îl întrebă Maia, nedumerită.

— Sunt bolnav, oftă fluturele gri. Boala asta fără leac ne macină culorile...

— Vrei să spui că sunteți mai mulți care suferiți din cauza asta?

Fluturele gri suspină. Tot mai mulți fluturi din livadă erau atinși de acel microb ciudat. Amețeau, își pierdeau pofta de mâncare, nu mai reușeau să se înalțe în văzduh și, încetul cu încetul, culorile de pe aripi le dispăreau.

Deși niciodată până atunci nu se gândise la altceva decât la zborul, plutirile și preafrumoasele ei aripioare, Maia simți ceva necunoscut zbatându-i-se în suflet. Un soi de căldură învăluitoare. O dorință de a ajuta.

— O să vă dau fiecăruia câte o culoare de la mine, exclamă ea, cuprinsă de entuziasm. Oricum eu am mai multe culori decât aș avea nevoie...

Și prinse să se rotească în piruete amețitoare, deasupra fluturașilor gri. Din vârtejul multicolor al aripilor ei începură să se desprindă culorile, una câte una. Roșu, verde, galben, portocaliu, azuriu, ciclamen. Fiecare dintre ele colora aripile câte unui fluturaș bolnav, care se înveselea pe dată. Iar când termină, Maia era albă ca zăpada strălucitoare și nespus de fericită. Dar, vai!, culorile ei nu fuseseră de ajuns pentru toți fluturașii cenușii. Mai erau atâția care aveau nevoie de culoare! Iar ea nu mai avea ce să împartă cu ei... Așa că plecă în zbor spre prietenii săi din livadă.

— Cum? exclamă ei. Să le dăm din culorile noastre? Și să rămânem apoi așa, albi, ca tine? Ți-ai distrus aripile...

— Nu mi le-am distrus, le răspunse Maia senină. Mă simt chiar mai frumoasă așa. Și nu e nevoie să renunțați la toate culorile voastre, e suficient dacă fiecare dintre voi se hotărăște să dea măcar o culoare de pe aripile sale.

Ceilalți fluturi rămaseră pe gânduri o vreme și, în cele din urmă, unii dintre ei se hotărâră. Unul își dăruie albastrul, altul, roșul, un altul, violetul sau galbenul și așa mai departe, până când toți fluturașii bolnavi căpătară câte o culoare. Și cu toții îi mulțumiră Maiei pentru curajul de care dăduse dovadă.

Iar într-o zi, Maia se trezi și observă cu uimire că pe aripile ei albe culorile încep să reapară. La început, se iviră timid câteva nuanțe palide, apoi din ce în ce mai multe și mai strălucitoare, până când Maia redeveni cel mai frumos fluture multicolor din toată livada. Și, de atunci, ori de câte ori întâlnește câte un fluturaș bolnav și cenușiu, Maia nu stă nicio clipă pe gânduri și încearcă să-l ajute.

Poveste inspirată de Ancuța, despre Ioana Maria

Nu e deloc ușor să fii mic. Sau diferit. Iar când mai vrei să faci și lucruri mărețe, să te ții atunci aventuri și peripeții!

Dacă aveai impresia că nu mai există supereroi, te înșeli amarnic. Există, chiar de sunt mici cât o buburuză. Sau cât un șoricel. Fiindcă să fii supererou înseamnă să ai curaj oricât ai fi de mic și indiferent dacă toți ceilalți sunt nepăsători sau se dau bătuți. Iar să ai curaj înseamnă să vrei să faci bine cu orice preț.

Ce spui, vrei să fii și tu un supererou?

ROGALSKI
DAMASCHIN

FIRSTBANK
The American Way

CURTEA & VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1225-6

9 786064 412256